

V této práci autor podrobil zevrubné analýze problematiku postupitelnosti nároku na zahájení investičního rozhodčího řízení dle pravidel UNCITRAL, přičemž je třeba konstatovat, že vymezená hypotéza v úvodu této práce byla potvrzena, když jsme na základě analýzy jednotlivých typů subrogačních ustanovení zakotvených v Dohodách, jimiž je ČR vázána, dospěli k závěru, institut subrogace, kterýžto je pro účely postoupení nároku v Dohodách výslovně zakotven, nevylučuje obecně jiný způsob postoupení mezi soukromoprávními subjekty. Současně jsme taktéž v tomto ohledu zkoumali možnost aplikace doložky nejvyšších výhod ve vztahu k subrogačním ustanovením, přičemž jsme dospěli k závěru, že i když v systému Dohod, jimiž je ČR vázána, lze nalézt ustanovení,

³¹⁰ Už i z důvodu, že otázka definice investice podle Washingtonské Úmluvy se řídí svými specifickými pravidly, které zakotvují mj. preambulární požadavek ekonomického přínosu investice a které rozvíjí rozhodčí praxe tribunálů ICSID, viz. Schreuer, C.H. et al., *The ICSID Convention: A Commentary*, Second Edition, Cambridge: Cambridge University Press, 2009, str. 114-143, marg. 113-210.

kteřá rozšiřují výslovně možnost subrogace nároků na soukromoprávní subjekty, použitelnost doložky nejvyšších výhod je v tomto ohledu však omezená, neboť institut subrogace je svou povahou silně vázán k domovskému státu investora, tudíž použitelnost MFN tímto způsobem je spíše teoretická. V další části práce jsme se zabývali zodpovězením otázky, zda nárok z porušení Dohod je svou povahou spíše nárokem soukromoprávním či spíše veřejnoprávním, tudíž zda nárok z porušení Dohod svědčí spíše investorovi nebo jeho domovskému státu. Odpověď na tuto otázku byla pro postupitelnost nároku mimo sféru subrogace stěžejní, neboť pakliže bychom dospěli k názoru, že nárok má veřejnoprávní povahu, bylo by vyloučeno, aby s ním investor volně disponoval. Analyzovali jsme tedy dvě různé teorie, jež se povahou nároku investora zabývají, přičemž ta první odráží klasický náhled na problematiku investičních sporů jako na odnož diplomatického práva, v rámci kterého je rozhodující role suverénní entity, tedy státu, jemuž daný nárok z porušení Dohody (jako smluvního instrumentu mezinárodního práva) přináleží. Proti této teorii stojí teorie přímých práv, která vychází z premisy, že nároky plynoucí z porušení Dohody jsou nároky svědčící přímo investorovi, jenž je s ohledem na jejich uplatnění na postoji svého domovského státu, jakožto druhé Vysoké smluvní strany porušené Dohody, nezávislý. Tyto dvě teorie jsme porovnávali na základě odlišností nároku vyplývajícího z ochrany investic od nároků vyplývajících z práva diplomatické ochrany, především s ohledem na funkční kontrolu nároku, pravidlo nacionality nároku, způsobů řešení sporů, doložky o volbě fóra, použitelného procesního a hmotného práva, určování výše škody a možností napadení a výkonu nálezu, přičemž s ohledem na tyto fundamentální aspekty investičního nároku jsme dospěli k názoru, že v těchto případech je povětšinou investor tím, kdo vykonává kontrolu nad nárokem a tudíž jsme se přiklonili na základě dané analýzy aspektů k teorii přímé, podporující premisu, že nárok z porušení Dohody je spíše povahy soukromoprávní a je tedy v dispozici investora. V závěrečné části této práce jsme se pak zabývali již praktickými aspekty postoupení nároku na zahájení investičního rozhodčího řízení, především s ohledem na jeho platnost a účinnost tak, aby postupník byl schopen na základě postoupeného nároku tento efektivně uplatnit vůči státu, jenž původního investora poškodil. V tomto ohledu jsme analyzovali problematiku vztahů ustanovení o subrogaci zakotvených v Dohodách a postoupením v soukromoprávním smyslu, otázky použitelného rozhodného práva, rozsahu postupovaných práv s ohledem na možnost oddělitelnosti nároku a investice, otázky použitelnosti pravidla kontinuální nacionality a zásad dobré víry použitelných v mezinárodním obchodním styku.